

Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петера Новотні

СПЕЦВИПУСК №5

Білоцерківська міськрайонна газета

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 43-44 (13948-13949), 28 ТРАВНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Зустріла дев'яносту весну

Зовсім небагато на нашій землі проживає людей, які зберігають у пам'яті ланцюжок подій цілої епохи та можуть передати їх наступним поколінням. Саме такою є жителька нашого міста МОТРОНА КИРИЛІВНА СІЗОНЕНКО, яка 1 травня зустріла свою 90-у весну.

З поважною датою довгожительку від імені міського голови Геннадія Дикого та директора територіального центру Ірини Доги привітали працівники територіального центру Тетяна Гриб та Аліна Захарченко.

У нашої ювілярки була нелегка доля. Коли почалась Велика Вітчизняна війна, маленька Мотрону жила у селі Слобода Корюківського району, що на Чернігівщині. Вся її родина: батько, мати, три сестри та брат, була пов'язана з партизанським загоном імені Чапаєва. В їхньому будинку влаштували явочну квартиру розвідників і підпільної групи комсомольців. У 1941 році фашисти спалили дім Мотрони Кирилівни й почали переслідувати її сім'ю.

У 1942-му старші сестри і брат пішли в партизанський загін імені генерал-майора А.Ф. Федорова і воювали до 26 квітня 1944 року. Для розвідки та зв'язку з загонами залишились батько та мати з маленькою Мотроною. Батько гнав дьюготь для змащування партизанам возів. Частину дьюгто Мотрону з батьком нелегально міняли на продукти в навколоїніх селах, таким чином проводячи розвідку.

В кінці 1942 року голова сімейства потрапив у фашистську засідку, при ньому

Музей – не тільки місця пам'яті, історії та культури. Це ще й простір для живого спілкування, місце творення мистецтва і його демонстрації. Це, насамперед, люди, які там працюють, які своєю працею оживляють історію. І клієнти територіального центру повною мірою в цьому впевнилися.

У Міжнародний день музеїв, 18 травня, вони разом з екскурсоводами пройшли залами Білоцерківського краєзнавчого музею. Почули розповіді про історію, природу та археологічне минуле нашого краю. Побачили зібрані тут предмети старовини, побуту та народного мистецтва. Оглянули експозиції,

були партизанські листівки. Його відправили в гестапо в місто Щорс та розстріляли. Після загибелі батька заарештували й матір, запроторивши її в Новгород-Сіверську в'язницю. Після жорстоких катогр вона також була розстріляна.

Маленьку Мотрону забрали в Холмську жандармерію, де били гумовими палицями, морили голодом, обливали холодною водою, натравлювали собак. Та дівчина витерпіла жорстокі катування і знущання, нікого не видала й залишилась вірною своїй країні.

Після війни сестри віднайшли її в дитячому будинку під Києвом та забрали до себе у Львівську область, де згодом вона вийшла заміж за військового. Народила двох дочек. Нині ювілярка живе з донькою та зятем. Має трьох онуків, 7 правнуків та одну праправнучку!

Шановна Мотроно Кирилівна, бажаємо, щоб здоров'я не підводило, життєлюбність і оптимізм ніколи не покидали, а близькі люди, діти, онуки й правнуки тішили своєю турботою та увагою.

Нехай кожен день дарує радість і позитивні емоції, бо саме це є запорука довголіття!

І радість, і горе поділені навпіл

Час і прогрес відправляють деякі професії в архів. Та це зовсім не стосується однієї з найважливіших і найпотребніших – професії вчителя. І через століття він так само заходитиме в клас і вже школярам майбутніх поколінь відкриватиме незмінні величини: Батько, Мати, Вітчизна, Народ... Буде сіяти добре, мудре, світле й чисте.

На жаль, життя швидкоплинне. Присвятивши більшу частину свого життя навчанню дітей, на схилі літ учитель вже і сам потребує допомоги. Саме з таких міркувань з'явилася на обліку в КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петера Новотні» сім'я Олефірко – Георгій Миколайович і Тамара Петрівна. Вже майже рік вони клієнти відділення соціальної допомоги вдома і з нетерпінням чекають на свого соціально-го робітника Юлію Угнівенко, їхню незамінну помічницю по господарству.

Люди поважного віку, вони трепетно зберігають скромність, повагу й любов до близького. З великою теплотою згадують ті роки, коли ще молодими спеціалістами, після закінчення Петрозаводського університету в 1961 році, приїхали до Білої Церкви. Тамара Петрівна 32 роки пропрацювала вчителем математики в ЗОШ № 7, має звання «Відмінник народної освіти», її учнем був народний артист України Олександр Злотник. А от її чоловік Георгій Миколайович за фахом учитель історії, географії та права, але більшу частину своєї педагогічної діяльності був директором: спочатку вечірньої школи № 4, потім – ЗОШ № 17. Навіть довелося попрацювати директором училища для неповнолітніх злочинців. Був дуже вимогливим до підлеглих та учнів, але водночас справедливим і добрим.

На двох родинах Олефірків має педа-

гогічного стажу більше ніж пів століття. До їхньої оселі часто навіduються колишні учні. Дуже любить Георгій Миколайович поспівати, адже 35 років був учасником чоловічої хорової капели. А от Тамара Петрівна, вийшовши на заслужений відпочинок, зайнялася вишивкою. Картини, які вона власноруч вишила, тепер прикрашають стіни їхньої квартири. Приїздять на гостину діти, онуки, і для кожного знайдеться мудра порада, адже їхній сім'ї 68 років, а за цей період було всього, але радість і горе завжди ділилися навпіл.

Тож бажаємо цій чудовій родині, щоб їх обходили негаразди й неприємності, а в серцях жили любов, милосердя, взаєморозуміння та повага одне до одного.

Життя на вишитому полотні

Кожна людина має захоплення. Хтось дуже любить співати, інші радують своїх рідних і близьких кондитерськими виробами, а хтось вкладає всю душу та серце в кожен стібок на білому полотні. Та всі люди, які мають захоплення, по-особливому сприймають звичайні речі.

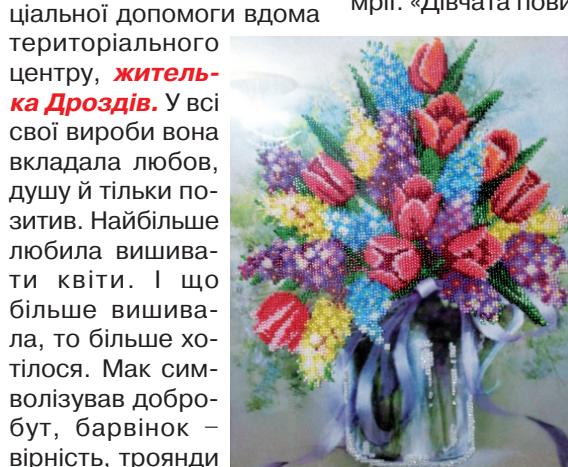
«Вишивати я любила завжди. Для цього знаходила і час, і можливість, бо ще треба було працювати в полі, полоти буряки», – розповідає Ганна Марківна Романенко,

клієнта відділення соціальної допомоги вдома територіального центру, жителька Дроздів. У всі свої вироби вона вкладала любов, душу й тільки позитив. Найбільше любила вишивати квіти. І що більше вишивала, то більше хотілося. Мак символізував добробут, барвінок – вірність, троянди

володіти цим ремеслом», – говорить Тамара Петрівна Собченко, клієнта відділення соціальної допомоги вдома.

«Прийомів вишивання є багато: хрестик, гладь, мережанка, а мені більш до вподоби вишивати бісером. Ця робота клопітка, вимагає багато терпіння, але результат того вартий!», – це слова майстриної, з-під рук якої виходять неймовірні вироби. Соціальний робітник Лариса Цвік, яка опікується Тамарою Петрівною, щоразу заходячи в оселю, захоплюється її талантом.

Бажаємо вам, рукоільниці, нових творчих задумів і щоб багато років на вашому полотні розквітали барвисті квіти!

За підтримки «Батьківщини» українці дали старт «земельному» референдуму

22 травня майже 20 тисяч українців приїхали до села Березівка Київської області, щоб об'єднатися та ініціювати референдум щодо заборони розпродажу української землі. Головним катализатором для них стало те, що вже 1 липня набуває чинності закон, ухвалений за наполяганням особисто Президента Зеленського, який дозволяє купувати вітчизняні чорноземи іноземцям.

Збори ініціативної групи

Розпродаж української сільськогосподарської землі, який розпочнеться вже з 1 липня, не схвалюють більшість громадян країни, свідчать соціологи. Допомогти українцям провести референдум, на якому вони зможуть висловити свою волю, пообіцяла команда «Батьківщини», яка є противником продажу українських чорноземів і яка не дала жодного голосу за жоден «земельний» закон. На відміну від інших опозиційних фракцій Парламенту.

Зібрання ініціативної групи «земельного» референдуму стало можливим завдяки підтримці команди Тимошенко – на великий майданчик за 30 кілометрів від Києва, з дотриманням усіх необхідних карантинних норм, а також юридичних процедур, прибули люди з усіх куточків України.

З державними прапорами, у вишиванках, з плашками «Україна за референдум» учасники заходу офіційно утворили ініціативну групу, яка налічує 11 тисяч учасників, що зафіксували представники ЦВК, які також були присутні на зібранні. «Нам треба підняти людей на мирну боротьбу, яка називається референдум. І треба буде зібрати мінімум 4 мільйони підписів за 90 днів. За Конституцією, потрібно 3 мільйони, але треба діяти з запасом – нам будуть заважати, як зможуть», – попередила під час свого виступу Юлія Тимошенко.

Продаж землі проти волі народу

Застереження лідерки «Батьківщини» обґрунтовані – президентська команда вже почала, використовуючи адмінресурс, створювати фейкові ініціативні групи, щоб звести наївець старання громадян організувати справжнє волевиявлення. Такі дії влади підтверджують, що їй досить менно відомо несприяття українцями стратегії розвитку держави. Це підтвердило й останнє соціологічне опитування групи «Рейтинг», відповідно до якого 79% українців виступають проти продажу землі іноземцям, а 77% вважають, що це питання має вирішуватися на референдумі.

Фермерські й аграрні асоціації та профспілки в ухваленіх монобільшістю

«земельних» законах вбачають здачу національних інтересів, адже переконані: дозвіл на вільну купівлі-продаж землі має ухвалювати лише її законний власник – народ України.

Масштабне зібрання 22 травня можна вважати днем старту референдуму на захист землі. Підбадьорюючи учасників зборів, Юлія Тимошенко запевнила, що така велика кількість охочих приєднатися до ініціативної групи дає впевненість у тому, що «земельна» афера влади із тріском провалиться».

ПЕРЕДІСТОРІЯ

31 березня 2020 року голосами «слуг народу» було ухвалено базовий закон про розпродаж землі, який набуває чинності вже 1 липня цього року. Щоб зняти останні запобіжники, вони ж ухвалили 28 квітня 2021 року зміни до Земельного кодексу, якими дозволили купівлі чорноземів іноземцями – як фізичними, так і юридичними особами, скасували заборону на продаж особливо цінних земель та зняття верхнього родючого шару ґрунту, надали переважне право на купівлю землі особам, які збираються займатися видобутком корисних копалин. А 18 травня 2021 року була поставлена остання крапка в «земельній» афери – наших фермерів зобов'язали конкурувати зі світовими корпораціями на електронних аукціонах, на яких гроші вирішуватимуть, хто стане переможцем.

Олег ЛЕЩИНСЬКИЙ

Місто

22 травня з нагоди 160-ї річниці перепоховання великого сина

Квіти для Тараса

українського народу – Тараса Григоровича Шевченка – білоцерківці поклали квіти до його погруддя. Саме цього дня Великого Кобзаря перепоховали на Чернечій горі біля Канева, як він заповідав.

Поет, художник, мислитель, палкій патріот України, він залишив нащадкам свої неоціненні духовні надбання, які будуть у нас любов до Батьківщини, рідної мови, кличут сильних на подвиги, а в слабких вселяють віру і надію. Завдяки Шевченкові ми відстоюємо свою національну ідентичність та гідність.

Вшановуючи пам'ять про нього, ми зміцнюємо зв'язок поколінь, об'єднаних тим, що для Тараса було найголовнішим, – Україною.

Втрати

Грім у поганку Крим голубих

Незламаний режимом і його «червоною мітлою», сталінськими таборами та роками важкої праці у мідних копальнях, він став свідком того, як уже в сучасній Україні національно-визвольні змагання зробили новий кривавий виток. Але ветеран лише підбадьорював усіх. Він-бо знав справжню ціну нинішньої війни, як ніхто, знав і незмінного ворога, адже бився на цьому бойовиці від самого дитинства. Нам здається, що на Сході почався страшний бій, але для Теодора Григоровича він ніколи й не закінчувався.

Майже столітня боротьба цього українця завершилася (на відміну від нашої). Голуб (позивний комбатанта) відлетів. І – неодмінно до Неба. Та на небесах, скоріш за все, не буде криків і явочних квартир. Вони там не потрібні, бо ж там немає ворогів. Там – тільки побратими. А ті, хто пускати Україні кров, хто нищив нас усіма мисливими і немисливими способами... Вони – на кілька поверхів нижче.

Вже немає Великого Лицаря, але над його останнім подихом вічно гримітиме Декалог. Бо Теодор Григорович Дячун таки справді був тим духом одвічної сили, що береже Україну. Й назавжди залишиться ним.

Богдан ХРАБУСТ

Якщо змочити наш жовто-блакитний прапор у крові, то він перетвориться на червоно-чорне знамено. Якщо довго цікувати хлібороба, то він обернеться на воїна. Якщо ж воїн усе життя бореться за Вітчизну, то час його смерті стає важким ударом для всієї нації. **Теодор Григорович Дячун**, вічний комбатант і борець, провідник для сучасних українських вояків, пішов від нас.

У місті відбулася важлива й дуже символічна подія – презентація книги-реквієму «Небесна гвардія Білоцерківщини», авторкою якої є викладачка історії України, завідувачка фельдшерського і зуботехнічного відділення Білоцерківського медичного коледжу Світлана Хоменчук. У книзі вміщено 46 розповідей про наших земляків, які загинули на Східному фронті у 2014–2020 роках, захищаючи рідну землю.

Попри смерть і час...

■ «46 Героїв, 46 доль, 46 обірваних на злеті життів. Кожен із 46-ти полеглих на цій війні був чимось сином, чоловіком, батьком, братом, другом... Але у важкий для України час став на її захист і віддав найдорожче – своє життя. Усі вони – Герої України, яких ми не маємо права забути. Хочу мати надію, що всі, хто колись прочитає книгу, зможуть переконатися, яких мужніх синів втратила Україна, якою важко і дорогою ціною виборюється українська державність. Це потрібно цінувати і не зрадити пам'ять полеглих!», – нагадала кожному з нас пані Світлана. Вона подякувала за підтримку і сприяння у створенні книжки письменникові, військовому журналісту Анатолієві Гаю та його дружині – редакторці книги Галині Семенівні, чиї серця, на жаль, перестали битися невдовзі після закінчення спільноти роботи. Сказала вона спасибі й своїм колегам – колективу коледжу, його директору Володимиру Фуголю, викладачу й базово му методисту, коректору книги Сільвії Баньковській, усім викладачам, студентам, співробітникам за підтримку й допомогу, в тому числі й матеріальну.

■ Матері, батьки, діти і родичі героїв, священнослужителі, представники громадських організацій і творчих колективів разом перегорнули сторінки Книги Пам'яті, згадали геройв, вшанували їх хвилиною мовчання...

■ Сердечно дякували Світлані Хоменчук за велику й непросту роботу над виданням та згадали полеглих за Україну, розділили біль втрати з рідними заступниця міського голови Катерина Возненко, командир об'єднаного батальйону територіальної оборони Білоцерківщини підполковник Валерій Римарчук, заступник командира 1129 окремого зенітно-ракетного полку майор Іван Дубей, виконуючий обов'язки заступника командира

72-ої ОМБР ім. Чорних Запорожців з морально-психологічного забезпечення Евген Буков'як, начальник управління освіти і науки Юрій Петрик, настоятели церкви Покрови Божої Матері Микола Гопайнич та храму ім. Петра Калнишевського отець Віталій. До слова та кож були запрошенні учасниці громадської організації «Родина загиблих героїв АТО Білоцерківщини», матері Героїв Тамара Коломієць і Олена Тіщенко.

■ Під час заходу Світлана Хоменчук та Катерина Возненко подарували сім'ям загиблих книги і квіти. А представник Всеукраїнського військово-цивільного об'єднання «Бойове братерство України» Валерій Судика вручив дітям, батьки яких загинули, іменні пам'ятні кулони «Батьківське серце».

■ Ноти світлої печалі додали меморіальному заходу вихованці Білоцерківської школи мистецтв №1 (керівник – Леся Крижевська).

■ ...Пам'ять – річ дуже крихка і вразлива. Вона схожа на свічку, яку, що не погасла, потрібно завжди пильнувати. Книжка, де зібрано 46 людських життів, попри смерть і час, здатна підтримувати той вогонь пам'яті. Поки не зітіє остання сторінка. Поки житимемо на світі бодай одна людина, яка це прочитала, якій нова війна за Україну болить, як болить вона рідним, котрі не дочекалися з її фронтів своїх додому...

Долучилися до магії театру

Нарешті ми дочекалися пом'якшення карантинних заходів! І відразу клієнти територіального центру відчули переваги вільного від обмежень життя. Їх запросили на безкоштовний перегляд вистави «Баба Прісія» в Київський академічний обласний музично-драматичний театр ім. П.К. Саксаганського.

Це була чудова нагода для літніх людей приємно провести час та знову відчути смак життя, насолодитись мистецтвом і долучитися до магії театру.

Клієнти територіального центру дякують за

проявлену турботу і приятельний вечір Білоцерківській міській раді на чолі з Геннадієм Диким, колективу територіального центру та його директору Ірині Дозі, депутатові

міської ради VIII скликання, голові фракції політичної партії «За майбутнє» Станіславові Поліщуку, а також неповторним саксаганцям на чолі з Ігорем Подолянцем.

І пам'ятайте – ви талановиті!

Результатом захопливих занять на факультеті декоративно-прикладного мистецтва «ЗОЛОТИ РУЧКИ» в Університеті III віку, що діє при територіальному центрі, є розвиток просторової уяви, уваги, нестандартного мислення. А найголовніше – тут з'являється на світ краса, виготовлена власними руками!

Студенти факультету навчилися вишивати хрестиком, в'язати гачком, робити декупаж, орігамі, кусудама, темарі, в'язати домашні килимки з непотрібних речей, а також виготовляти осінні букети з природного матеріалу, вироби з солоного тіста, підставки для олівців з використанням матеріалів, вітальні листівки, кошики з паперової лози, обереги. З особливими емоціями в'язали шкарпетки для наших захисників.

Запрошуємо всіх охочих приєднуватися до когорти творчих людей! Чекаємо на вас за адресами: Віасиля Стуса, 34, – середа о 14:00, Шолом-Алейхема, 48, – п'ятниця о 14:00. І пам'ятайте – ви талановиті!

Добро варте уваги!

Весна впевнено крокує вулицями нашого міста. Сонечко пригріває все тепліше, і все більше людей виходять на посиденьки біля своїх помешкань.

На жаль, сьогодення диктує свої умови – через епідеміологічну ситуацію немає можли- вості насолодитися весною усім разом – посидіти на лавочці та поспілкува- тися. Але ми свято віримо,

що це обов'язково минеться, і життя увійде у своє звичне русло.

А відтепер і відвідувачі нашого центру зможуть поспілкуватися на природі. Адже як добре, коли є небайдужі люди, які роблять добро! Геннадій Володимирович Сова, військовий пенсіонер, в перспективі – клієнт центру, власноруч виготовив дві чудові лавки. І тепер вони тут! Тож, дорогі наші друзі, чекаємо на вас, як тільки це буде можливо. Бережіть себе та своїх близьких.

Партнерство та співпраця

Працівники відділення надання соціальної допомоги бездомним особам та особам, звільненим з місць позбавлення волі, завжди підтримують своїх клієнтів, які опинилися у складних життєвих обставинах.

Вони прагнуть, щоб ті повернулися до нормального життя, де є житло і робота. Більшість із них, хто опинився на вулиці, не мають не тільки реєстрації, паспорта, а й навіть громадянства.

Аби вирішити ці проблеми, соціальні працівники налагодили багато партнерських відносин з різними структурами. Так, завдяки багаторічній співпраці з адвокатами благодійного фонду «Право на захист» працівники центру допомагають клієнтам в отриманні українського громадянства та вирішують низку інших проблемних питань. Зокрема, на сьогодні 4 особи отримали українське громадянство, свідоцтво про народження, паспорт та соціалізацію.

Співпраця продовжується, ще «5 історій – 5 обличів без громадянства», а це клієнти відділення, очікують на свій «щасливий день». Адже кожен громадянин України має право бути захищеним та потрібним державі. Це і є спільною та головною метою нашої взаємодії.

Дружіть з бездомними, це змінює їхнє життя!

Що робити, якщо ви побачили бездомну людину і хочете їй допомогти? Не намагайтесь викликати поліцію, якщо бездомний не агресивний та не загрожує вашому життю і здоров'ю.

Спілкуйтесь – це дуже мотивує. Звертайтесь до бездомного за іменем і походиться природно. Те, що людина не має дому, не робить її гіршою у ваших очах. Вона просто живе на вулиці.

Запропонуйте бездомному допомогу та дізнайтесь, чого саме він потребує найбільше. Принесіть їжу та теплий одяг. Поцікавтеся, чи має людина документи і чи потребує допомоги у відновленні, якщо втратила їх.

Дружіть з бездомними! Підтримка і увага – це велика цінність, яка змінює життя людей.

Клієнти відділення соціальної допомоги бездомним особам та особам, звільненим з місць позбавлення волі, в День відкритих дверей відвідали Білоцерківський краєзнавчий музей.

Зізнавшись, що це їхня перша екскурсія до музею, вони були захоплені всім, що там побачили. Відвідувачі вразило зібрання пам'яток матеріальної та духовної культури Південної Київщини, загалом цей міський та обласний осередок культури, науки та просвіти.

Створюємо гармонійний та неповторний образ!

Матеріали спецвипуску підготували працівники територіального центру

Брови – одна з найбільш помітних і виразних частин нашого обличчя. У когось їхня форма поєднується з типом обличчя від природи, а іншим доводиться робити корекцію брів.

Красиві брови, як у моделей з обкладинок журналів, – справа рук професійних майстрів. Ми рекомендуємо вам, наші клієнти, звернутися по допомозу до наших чарівниць: вул. Шолом-Алейхема, 48, вул. Василя Стуса, 34, телефони 34-12-33, 096-139-55-15.